

En Stor Barnvän

I Allahs Namn, den Barmhärtige Förbarmaren

Innehållsförteckning	sida
EN STOR BARNVÄN	03
BARNEN I MEDINA VÄLKOMNAR PROFETEN	04
PROFETEN OCH BEDUINFADERN	04
EN ÖVERRASKNING FÖR UMM KHALID	05
POJKEN SOM KASTADE STENAR PÅ PALMERNÄ	06
PROFETEN OCH HANS BARNBARN	07
VÄNLIGHET MOT FIENDENS BARN	08
DAGEN DÅ PROFETEN GRÄT	09

EN STOR BARNVÄN

Profeten Muhammad var en väldigt stor man. Han var också en väldigt upptagen man, för det var hans stora uppgift att leda sitt folk, så att de var säkra på att följa Allahs väg. Det var så mycket för profeten att göra, och så mycket tid som han fick tillbringa med att undervisa sitt folk, ge dem råd och fatta beslut när de kom till honom för att få råd i någon dispyt. Men profeten var aldrig för upptagen för att ge en del av sin tid till barnen, för att bli vän med dem och för att visa dem hur mycket han älskade dem. Så även fast han var den största man som hans folk någonsin hade känt, kunde vem som helst, vilken tid på dagen som helst, kalla på honom för hjälp och råd. Profeten lyckades alltid att finna tid till att berätta historier för barn, ge dem presenter eller helt enkelt bara att prata med dem.

Vid några tillfällen visade profeten stor omtanke om små barn. Ett av dessa lyckliga barn var en liten pojke vid namn Jabir Bin Sumra.

En dag så begav sig Jabir till moskén, och gjorde sin bön tillsammans med profeten. När bönen var slut och profeten lämnade moskén för att bege sig hem, lät han Jabir slå följe med honom. När de gick genom gatorna såg andra barn dem. och väldigt snart så sprang en stor skara mot profeten för att sluta upp kring Jabir. De var fortfarande en liten bit bort när profeten såg dem närma sig. Han stannade och väntade tills de nådde fram till honom. Barnen var mycket glada.

De blev, om möjligt, ännu gladare när profeten började skoja och prata med dem. Sedan kysste han dem alla, en och en. Självklart så fick också lille Jabir en kyss och som de andra sprang han hem som en mycket lycklig liten pojke.

Så det är lätt att förstå varför barnen älskade profeten Muhammad så mycket. Det är bara för att han var så snäll och generös mot dem. Detta var en väldigt beundransvärd sak. För ofta är stora och upptagna män alldeles för upptagna för att bry sig om att tillbringa tid med barnen.

Det var också särskilt beundransvärt eftersom profeten bar ett oerhört ansvar. Förutom att leda sitt folk i deras dagliga liv, som du redan lärt dig, så ledde profeten Muhammad dem i bön.

Han var också deras lärare, och förutom att lära dem religionen så lärde han dem goda vanor och gott uppförande gentemot andra.

Många, många människor kom för att besöka profeten, och han tog emot delegationer eller grupper flera gånger i veckan.

Han tillbringade ett stort antal timmar tillsammans med dessa besökare, och hade många långa diskussioner med dem om saker som angick dem. Så du kan förstå att profeten Muhammad, som var samhällets överhuvud, hade väldigt mycket att göra.

Detta inräknade även att han ledde sitt folk i strider mot fiender; också här gav han dem värdefulla lektioner, han visade dem genom sitt exempel att seger skulle följas av barmhärtighet mot de besegrade.

Men ändå, trots allt han hade att göra, och all den tid som han var upptagen med dessa viktiga göromål, så glömde profeten aldrig bort att hälsa på pojkar och flickor närhelst han mötte dem.

Om profeten återvände från en resa och mötte barn på vägen, så stannade han alltid och pratade och skrattade tillsammans med dem. och han gav dem alltid ett stort nöje i att låta dem rida på hans kamel. Det var därför som man kunde se profeten med barn sittande framför sig och bakom sig när kamelen lunkade genom gatorna på väg hem. Detta var verkligen en härlig syn.

BARNEN I MEDINA VÄLKOMNAR PROFETEN

Alla i Medina var väldigt förväntansfulla och ivriga. Muslimerna skrattade och pratade på gatorna Alla barnen var glada och upptagna med att öva sina välkomstsånger. Alla gjorde förberedelser och tog fram sina bästa kläder att bära dem när den stora dagen kom. Vad var det som skulle hända denna stora dag?

Det var den gladaste av glada händelser. Profeten Muhammad hade lämnat Mecka och var på väg till Medina för att bo där. Inte undra på att alla var så glada. Inte undra på att alla ville att timmarna fram till profetens ankomst skulle passera fort. Timmarna verkade släpa sig fram, men till sist inträffade det stora ögonblicket. Profeten nådde Medina. Så fort de såg honom, så började Medinas småflickor att sjunga de välkomstsånger som de så noga hade förberett. När de sjöng så sken deras ansikten av glädje och lycka och profeten var väldigt glad. Han njöt verkligen över deras framträdande och visste varför de små flickorna hälsade honom med dessa älskvärda sånger.

"Älskar ni mig?" Frågade han dem. Han visste förstås svaret. "Ja, Ja! " Skrek de små flickorna lyckligt. " vi älskar dig och respekterar dig. Allah s Budbärare!" De små flickorna blev förtjusta när profeten svarade: "Jag älskar er alla, jag också".

Vid detta svar så log alla de små flickorna brett, och ropade glada hälsningar till profeten. Vilken härlig dag det var, den dagen då profeten kom till Medina!

PROFETEN OCH BEDUINFADERN

Som du vet, så tyckte profeten alltid om barns sällskap. En dag satt han och pratade med en grupp barn och med jämna mellanrum så klappade han dem på huvudet och kysste dem. Barnen var förtjusta över den kärlek som Profeten visade. De yngsta barnen var särskilt förtjusta, för de visste att när profeten fick säsongens första frukt, så brukade han vanligtvis ge den till dem.

Plötsligt kom det en beduin fram till dem. Han stod och iakttog profeten som var omgiven av glada och skrattande barn. Det var den sorts scen som borde få de flesta att le och känna glädje. Men beduinen log inte. Han var inte alls glad, och när han talade förstod profeten varför.

"Jag har tio barn, sa beduinen, men jag har aldrig kysst något av dem." Detta var en Fuktarisvärd sak. Profeten kände en stor sorg för denne olycksamme beduin.

Att ha tio barn, tio gåvor från Allah, och inte älska dem eller visa dem kärlek, det var sannerligen mycket sorgligt. Att älska och bry sig om sina kära är en välsignelse från Allah, och beduinen kände inte till denna välsignelse.

Profeten ville hjälpa mannen, men han visste att det fanns ett stort hinder i vägen. "Hur kan jag hjälpa dig", sade han, "om Allah har tagit bort all kärlek och vänlighet från ditt hjärta?"

Vid detta så kände sig beduinen, om möjligt, ännu sorgsnare än förut. För att få hjälp och råd från profeten var en underbar sak, och detta var vad han inte kunde få. Men när han tänkte efter så förstod han också att han själv kunde bli snäll och kärleksfull. Han skulle förtjäna att få hjälp från profeten och förtjäna mer från Allah.

EN ÖVERRASKNING FÖR UMM KHALID

Det var en stor dag för Umm Khalid när hennes far berättade att han skulle ta med henne för att träffa den stora profeten Muhammad. Umm Khalid var väldigt ivrig, och tog på sig sina bästa kläder för denna stora händelse. Men ännu större överraskningar väntade den lilla flickan.

När profeten såg henne så tyckte han att hon var ett underbart barn, och det sade han till henne. "Du är en fin flicka", sade han, och strax så satt Umm Khalid nära profeten, och pratade och lekte med honom.

Umm Khalids far var både nöjd och arg. Han var glad för att profeten gillade hans lilla dotter. Men han var arg, för att han visste att profeten hade många viktiga saker att göra och många viktiga personer att träffa.

Han trodde att Umm Khalid ödslade den store mannens tid. Det sade han också, men profeten höll inte med honom. Profeten sade åt fadern att han skulle låta sin dotter stanna och fortsätta leka med honom.

Att leka med små barn och prata med dem var minst lika viktigt för profeten som alla de andra arbetena han var tvungen att sköta. Självklart så kom den tid då Umm Khalid var tvungen att gå hem. Men profeten glömde inte bort henne, och en dag, kort därefter, så tog han tillvara på ett tillfälle att ge henne en present.

Några vänner kom till profeten med en gåva bestående av kläder till honom. Profeten tittade på plaggen, ett efter ett, och fick syn på en väldigt fin sjal. Det var en underbar sak, vackert gjord.

"Till vem skall jag ge denna underbara sjal?" Sade profeten till folket som var med honom. Ingen sade någonting. Alla tänkte de hur härligt det skulle vara att få sådan underbar gåva, och alla ville ha den. Men de tyckte inte att det var artigt att säga så. Det kunde låta som om de var giriga, och som de visste så hade profeten alltid lärt dem att undvika girighet.

Nåja, hur som helst. Profeten visste redan vem som skulle få ta emot sjalen. "Hämta lilla Umm Khalid till mig" sade han. "Jag skall ge den till henne".

Några av muslimerna i församlingen begav sig till Umm Khalid's hus för att hämta henne. Naturligtvis blev den lilla flickan väldigt nyfiken när hon hörde att profeten hade bett henne att komma till honom, och hon hoppade och skuttade glatt med tills hon nådde fram till platsen där profeten satt och väntade.

Umm Khalid svimmade nästan av lycka när profeten gav henne sjalen. Det fanns några vackra blommor tryckta på den, och profeten pekade på dem: "Se så vackra dessa blommåror" sade han till Umm Khalid. Lilla Umm Khalid hade aldrig tidigare känt en sådan glädje. Hon älskade sjalen vid första ögonkastet, och direkt så snodde hon den runt sina axlar.

"Det finns ingenting vackrare än denna sjal i hela vida världen" tänkte hon för sig själv. "Den är vacker, inte bara för sin egen skull, utan för att profeten har givit mig en sådan stor gåva.

Inte undra på att Umm Khalid kände sig som en mycket viktig liten flicka.

POJKEN SOM KASTADE STEN PÅ PALMERNÄ

I Medina fanns det en liten pojke som var väldigt snäll, med undantag av en hemskt dålig vana. Han brukade kasta stenar på träden, och ännu Värre han tyckte om att göra det. En dag begav sig pojken till en oas som låg utanför Medina: Han såg några dadelpalmer som växte i den skuggiga och svala oasen, och så fort han fick syn på dem, plockade han upp stenar och började kasta. Stenarna träffade dadelpalmerna och dadlarna föll ned i sanden. Efter ett tag slutade pojken att kasta sten, och började göra något annat som han gillade väldigt mycket: det var att äta de dadlar som han hade slagit ned från palmerna.

Dadlarna smakade förträffligt och pojken åt upp allihop, utan att ägna den minsta tanke åt den allden skada som han kanske hade orsakat palmerna. Inte heller så tänkte han på ägarna till palmerna. De blev mycket arga när de upptäckte vad pojken hade gjort. Ägarna visste att pojken skulle komma tillbaka till oasen och kasta mer stenar och äta mer dadlar. Så de lade sig på lur för att vänta på honom.

Mycket riktigt, pojken kom, kastade stenar på palmerna och Samflade sedan ihop dadlarna som hade fallit ned. Ägarna till palmerna rusade fram och innan pojken han undan så tog de fast honom. Pojken var väldigt rädd, men hur hårt han än kämpade och hur mycket han än skrek, så kunde han inte komma undan de män som hade gripit honom

Männen tog pojken till profeten och berättade vad pojken hade gjort. Pojken stod framför profeten och kände sig mycket rädd. Han var säker på att profeten skulle vara arg på honom. Men profeten talade till honom i ett mjukt tonfall som inte hade något spår av ilska i sig.

"Varför kastar du sten på palmerna?" ville profeten veta.

"För att få dadlar att äta svarade pojken." Om jag inte får dadlar att falla ned från palmerna, horskan jag då få tag på dem.

Detta svar visade att pojken endast var ett barn som inte hade så mycket förstånd, och som hade mycket att lära sig i livet. Profeten förstod detta på en gång. Profeten förstod också att pojken inte hade varit elak, utan endast klantig och lite dum.

Så profeten klappade den lille pojken på huvudet för att lugna honom, och sade sedan vänligt: "Kasta inte stenar på palmerna. För om de blir skadade så kommer de inte att frambringa rov frukt. Ät av de dadlar som redan har fallit till marken."

Sedan välsignade profeten pojken, och bad om att han snart skulle få erhålla visdom och att han skulle var mer förständig i framtiden.

Pojken lärde sig en stor läxa den dagen. Han lärde sig att för att få dadlar så behövde han inte skada palmerna. Palmerna skulle ge honom dadlar genom att låta dem falla ned till marken av sig själva, när det var mogna. Så pojken gav sig i väg mycket klokare än förut. Han var också mycket gladare, för han hade sett att profeten älskade honom, såsom han älskade och var snäll mot alla barn.

PROFETEN OCH HANS BARNBARN

En dag var det en stor samling i profetens moské. Han berättade för folk om Allah och Hans underbara Vägar, och det var väldigt tyst i moskén. Folket rörde sig knappt när profeten talade till dem. Så plötsligt, utan förvarning, slutade han att tala och gick mot dörren.

Folket var överraskade. Vart kunde profeten ha begett sig så plötsligt? Det verkade underligt. Men mysteriet varade inte särskilt länge. När folket i samlingen vände sig om och tittade efter profeten, såg de varför han betedde sig som han gjorde.

Två barn, fint klädda i röda skjortor, kom gående mot moskén och när profeten talade hade han sett dem genom dörren. Profeten älskade förstås alla barn, men dessa var ett par väldigt, väldigt speciella barn för honom. De var hans barnbarn, Hasan och Husayn, sönerna till profetens kära dotter Fatima, och hennes man Ali, den närde kalifen. Naturligtvis älskade profeten dessa två pojkar väldigt mycket, och de i sin tur, älskade honom.

När Hasan och Husayn såg sin käre morfar, log de brett och började springa mot honom med utsträckta armar för att krama om honom. Profeten var förtjust över att se dem, och han tog dem med sig tillbaka in i moskén, där han bad dem att sitta ned bredvid sig.

Sedan återupptog profeten sitt tal och folket i moskén tystnade igen när de lyssnade till orden från Allahs store Budbärare.

Profeten besökte ofta sin dotter Fatima. Han älskade att vara med Hasan och Husayn, men han blev väldigt upprörd när han såg att någon av pojkarna var olycklig eller grät. När detta inträffade, ropade profeten på sin dotter och bad henne att lämna vadhelst hon hade för händer och ta hand om pojkarna. Detta gjorde profeten för att han ansåg att ingenting kunde vara så viktigt att det fick gå före ett barn som behövde tröstas.

Detta gällde även bönerna i moskén. Ofta tog mammorna med sig sina barn till moskén när de kom för att be. Det var inte alltid en så bra idé. Små barn blir väldigt fort otåliga och eftersom de var för små för att förstå vilken viktig plats en moské är, så brukade de gråta och bråka medan bönen höll på.

Deras mammor tyckte inte om detta, men de tyckte inte heller om att behöva avbryta sina böner för att ta hand om sina barn. Kanske hoppades de, skulle barnet bli trött på att gråta och sluta av sig självt.

Profeten, däremot, avskydde att höra barn gråta i och närhelst detta inträffade under bön, så gjorde han bönen kortare så att det inte skulle dröja alltför länge innan mammorna kunde trösta sina barn.

Hasan och Husayn sattväldigtysta medan deras morfar talade. De var fina pojkar och visste att moskén var en väldigt speciell plats, en plats för bön. Men pojkarna visste också att de inte behövde vara högtidliga och Ali varliga hela tiden de var i moskén. Deras morfar hade visat dem detta när de var med honom en dag och han ledde bönen.

Bönen pågick i moskén och profeten placerade sitt huvud mot marken, som man gör i de dagliga bönerna. Direkt så klättrade ett av hans barnbarn upp på hans rygg. Minuterna gick och den lille pojken satt där, och gladde sig åt att rida på sin morfars rygg. Det verkade som en evighet innan pojken klättrade ner igen och profeten kunde resa sitt huvud och fortsätta bönen.

Folket i moskén var väldigt förundrade och nyfikna över denna händelse. När bönen var slut beslöt de sig för att be profeten om en förklaring.

"Du höll ditt huvud mot marken under en så länge tid! Var detta för att du tog emot en uppenbarelse eller ett budskap från Allah?"

"Åh, nej då!" Svarade profeten. "Det var för att mitt barnbarn red på mig rygg. Jag ville inte förstöra hans lek genom att resa mig för snart."

Folket blev förtjusta över hans svar, för att det visade hur mycket profeten älskade sina barnbarn, och hur mycket han tänkte på deras lycka och välmående.

VÄNLIGHET MOT FIENDENS BARN

Den kärlek som profeten kände för barn var inte endast för muslimska barn, utan för alla små, oavsett vilka de var. Det var därför som han blev mycket sorgsen den dag då några av hans vänner berättade för honom att några barn, av misstag, hade blivit dödade under strid.

Profetens vänner var förundrade över att se honom så upprörd.
"Varför är du så sorgsen, A Allah s Budbärare?" Sade de.

"Barnen som dödades var inte muslimska barn, utan fiendens."

Profetens vänner sade detta för att lätta hans sorg, men deras ansträngningar lyckades inte. Profeten var fortfarande deprimerad och sorgsen över nyheten att små barn hade blivit dödade i krig. Han tyckte inte att barn hade något att göra med krig eller slagsmål, och detta gällde lika mycket icke-muslimska barn som muslimska.

"Kom ihåg" Sade han till sina vänner; "Dessa barn var oskyldiga. De hade inte begått något brott, inte heller hade de begått en krigshandling mot muslimerna. Barn är inte kapabla att göra sådana saker."

"Krig är inte barns påfund," sade profeten. "Krig startas av vuxna och barnen skall hållas utanför detta."

Självklart skall de inte dödas i krig. Det var för att profeten trodde väldigt starkt på detta som han förbjöd dödandet av barn, oavsett vilka de var.

DAGEN DÅ PROFETEN GRÄT

Före den tid då profeten började att predika Allah s ord och vägar, så fanns det många araber som föredrog sina söner framför sina döttrar.

Sönerna var starka. De kunde arbeta hårt. De kunde vara till stor nytta för sina föräldrar och sin familj. Men döttrar, som var flickor, var svaga. Det var i varje fall vad araberna trodde. Och inte bara det, flickor var ett plågoris, en börda och en kostnad för en familj.

Många arabiska fäder hade ingen användning för flickor, och när en dotter föddes, istället för en son, så kände de sig inte alls glada. En del av dem blev väldigt arga när en flicka föddes och begravde henne levande.

Lyckligtvis så var det inte många arabiska fäder som var som den man som begav sig till profeten och erkände ett verkligt hemskt brott.

Denna far hade en gång varit en avgudadyrkare, såsom alla araber innan profeten Muhammad kom bland dem och visade dem Islams väg. Innan han blev muslim hade araben haft en dotter, en söt liten flicka som älskade sin far och som alltid kramade och kysste honom Närhelst hennes far kallade på henne kom hon springande till honom, alltid beredd att visa sin kärlek.

En dag så kallade araben på henne, och självklart sprang hon till honom. Han tog med henne på en lång promenad, och flickan hoppade och skuttade glatt bredvid sin far när de gick. Den stackars lilla flickan kunde aldrig ana vilket hemskt öde som väntade henne.

Strax så kom pappan och hans dotter till en brunn. Plötsligt, utan förvarning, grep han henne, lyfte upp henne och kastade henne i brunnen! Den lilla flickan var skräckslagen och skrek; PAPPA, PAPPA, AH PAPPA! Men pappan vägrade att lyssna till hennes rop och böner på hjälp. Istället kastade han ett lass jord ner i brunnen för att begrava sin dotter, och sedan begav han sig hemåt och lämnade henne att dö.

Det var en hjärtslitande historia. Pappan var full av ånger och skuld för det hemska mord som han hade begått. Men handlingen var utförd. Inget kunde få den lilla flickan tillbaka. Hennes far skulle få lida av sin skuld under resten av sitt liv.

Självklart blev profeten förfärad när han hörde vad pappan hade gjort. Hans hjärta fylldes av sorg. Tårar välldes upp i hans ögon, rann ned för ansiktet och in i hans skägg. Profeten grät så mycket att hans ansikte och skägg blev alldeles vått och håret i hans skägg blev stripigt av tårar. När profetens vänner såg honom gråta sådär, så blev de olyckliga, och också de kände sina ögon svämma över av tårar. Samtidigt visste de också att det var rätt av profeten att spilla så många tårar över den stackars lilla flickan som hade dött en så förskräcklig död. För hade han inte lärt sitt folk att de skulle älska ALLA barn, både pojkar och flickor? Hade han inte sagt: ”Allah älskar den som älskar och ser efter sin familj, speciellt flickorna?”

Och var inte profeten den största vän som världens barn någonsin haft???